

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cnccd@cnccd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 390
din 09.01.2008**

Dosar nr.: 173/2007

Petiția nr.: 3220 din data 03.04.2007

Petent: R R

Reclamat: judecătoarea I M și avocat D A B

Obiect: nerespectarea dreptului la egalitate în fața legii și a instanțelor de judecată

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1. R R , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. I M , cu domiciliul procedural la Judecătoria Brașov, bd. 15 Noiembrie, nr.45, Brașov

1.2.2. D A B , cu domiciliul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Nerespectarea dreptului la egalitate în fața legii și prin procedurile judiciare înlăptuite în defavoarea petentului.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul se consideră discriminat de procedurile judiciare aferente dosarului 2786/2006 al Judecătoriei Brașov, având ca scop reîncredințarea copilului minor, deoarece la termenul de judecată, reclamata D A B , având funcția de avocat, a formulat un set de întrebări, întrebări care vizau aspecte intime din viața petentului și care au fost admise în totalitate de judecătorul dosarului în speță, respectiv dna judecător I M , cealaltă reclamată.

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr.4132, din 23.04.2007 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 4130 din 23.04.2007 a fost citată D A B iar prin adresa nr.4131/23.04.2007 a fost citată I M , în calitate de reclamate. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 15.05.2007.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul se consideră discriminat de procedurile judiciare aferente dosarului 2786/2006 al Judecătoriei Brașov, având ca scop reîncredințarea copilului minor, deoarece la termenul de judecată din data de 22.09.2006, dna D A B , având funcția de avocat, a formulat un set de întrebări, întrebări care vizau aspecte intime din viața petentului și care au fost admise în totalitate de judecătorul dosarului în speță, respectiv cealaltă reclamată.

5.1.2 Petentul arată că întrebările respective au fost admise în totalitate și nu au fost cenzurate de către judecătoria I M , deși aceste întrebări nu aveau legătură cu cauza: „Recunoașteți faptul că aveți relații intime cu alți bărbați?”, „Recunoașteți faptul că în prezent aveți o relație de concubinaj cu un alt barbat?”, „Este adevărat că ati ascuns mult timp soției și părinților orientarea dvs sexuală?”

5.1.3. Petentul susține că prin admiterea acestor întrebări referitoare la orientarea sa sexuală, într-o cauză de minori, instanța a adus atingere gravă valorilor care definesc personalitatea și demnitatea umană. Petentul mai susține că reclamatele nu au o justificare „obiectivă și rezonabilă”, în temeiul căreia i s-au aplicat, ca individ, diferențe de tratament, luând în considerare doar caracteristicile personale și statutul său personal în raport cu alte persoane: orientare sexuală: heterosexual versus homosexual; stare civilă: părinte divorțat vs căsătorit & necăsătorit. Așadar, petentul consideră că reclamatele nu i-au respectat dreptul la egalitate în fața legii, asigurând un tratament juridic discriminatoriu și manifestând o atitudine nedemnă în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu.

Sușinerile Consiliului Superior al Magistraturii, Serviciul de Inspecție Judiciară pentru Judecători

5.2.1. CSM-ul ne aduce la cunoștință că în urma verificărilor efectuate nu au rezultat indicii care să conducă la concluzia că judecătorii care au instrumentat cazul și-ar fi exercitat atribuțiile profesionale în mod necorespunzător.

5.2.2 Dispozițiile art.17 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată și modificată, prevăd că hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. În fapt, petentul se consideră discriminat de procedurile judiciare aferente dosarului 2786/2006 al Judecătoriei Brașov, având ca scop reîncredințarea copilului minor, deoarece la termenul de judecată avocata părții adverse a formulat un set de întrebări, întrebări care vizau aspecte intime din viața petentului și care au fost admise în totalitate de judecătorul dosarului în speță, respectiv cealaltă reclamată .

6.2.1. În drept, analizând faptele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2.2 În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.2.3 Curtea Constituțională a României a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență”. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 și altele)

6.2.4 Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.2.5 Raportat la principiile în materia egalității și a non-discriminării statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „ În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și desfășurării justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se desfășurează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate** o funcție a statului, care, **potrivit art.125 alin.(1)** din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, **fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori**

instituții private. Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se desfășoară în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe,** adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.2.6 În acest sens, art.125 în alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează desfășurarea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.2.7 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

6.2.8 Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.2.9 Coroborat acestui aspect, Colegiul Director reține aplicarea art.129 din Constituție potrivit căruia „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii” împreună cu aplicarea prevederilor art.97 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, care prevede că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare.

6.2.10 Analizând situația creată și faptele reținute în acest caz, considerăm următoarele: **Constituția României în art.1 alin.4** prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească-în cadrul democrației constituționale”. În continuare, în art. **124 alin.1 și alin.2** se prevede: „Justiția se desfășoară în numele legii. (2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.” În acest sens, **art.126** din Legea fundamentală precizează că „(1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege...(5) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare. Prin lege organică pot fi înființate instanțe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii.”

6.2.11 Coroborând aceste texte normative, rezultă fără echivoc imparțialitatea, legalitatea și egalitatea iar în vederea garantării principiului

separației puterilor în stat, a independenței puterii judecătorești și realizarea justiției, conform prevederilor **art.129** din Constituție: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

6.2.12 Pe de altă parte, **Legea nr.304 din 28 iunie 2004** privind **organizarea judiciară**, prevede în **art.7** că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

6.2.13 **Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor** aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în **art.7** că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în **art.8** „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

6.2.14 În același sens, **Legea nr.303 din 28 iunie 2004** privind **statutul judecătorilor și procurorilor**, republicată în Monitorul Oficial nr.826 din 13 septembrie 2005 prevede în **art. 4** că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

6.2.15 **Legea nr. 303/2004** prevede în **art. 97** că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercițarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

6.2.16 **Legea nr. 317 din 1 iulie 2004** privind **Consiliul Superior al Magistraturii**, republicată, în Monitorul Oficial nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevede în **art. 44** că: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor,

6.2.17 Având în vedere prevederile legale de mai sus cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director reține prevederile **art. 21 din Constituția României**, potrivit cărora „orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime” iar potrivit **art.6** din **legea 304/2004** privind **organizarea judiciară**, republicată, „orice persoană

se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime în exercitarea dreptului său la un proces echitabil.”

6.2.18 Colegiul Director analizând plângerea formulată de dl R M reține că, în conformitate cu Constituția României, Legea 303/2004, Legea 304/2004, Legea 317/2004, HG 328/2005, nu se poate pronunța cu privire la conduita sau activitatea pe care magistrata a avut-o în cursul desfășurării cauzei invocate de către petent având în vedere prevederile legale menționate.

6.2.19 Colegiul Director a analizat plângerea petentului referitoare la dna avocat D A B , în spetă la întrebările formulate de către aceasta pentru interogatoriul din dosarul 2786/2006 aflat pe rolul Judecătoriei Brașov.

6.2.20 Conform **Legii 51/1995 art 37** „(5) *Avocatul este obligat sa respecte solemnitatea ședințelor de judecata și sa nu folosească expresii jignitoare fata de completul de judecata, fata de ceilalți avocați sau fata de părțile din proces.*

(6) Avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute, oral sau în scris, în fata instanței de judecata sau a altor organe, dacă aceste sustineri sunt în legatura cu apărarea și necesare cauzei ce i-a fost încredințată.”

6.2.21 Colegiul Director analizând plângerea petentului a reținut în acest sens prevederile art.37 alin.6 din Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, care stipulează că avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin.5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză. Susținerile reclamatei, avocata D A B , au fost făcute în interesul clientului pe care îl reprezenta și erau supuse cenzurii instanțelor de judecată sub aspectul legalității și al temeiniciei, motiv pentru care nu poate fi angajată răspunderea sa.

6.2.22 Colegiul Director reține că în conformitate cu doctrina „Intenția de a obține un răspuns afirmativ la o întrebare formulată complicat ni se pare și mai păgubitoare. Rămân câteva posibilități de îndreptare. Prima stă în puterea *președintelui completului de judecată sau a judecătorului unic, după caz, care este obligat, să respingă acele întrebări care nu sunt concludente sau sunt jignitoare.....*” vezi C.N. P , „În legătură cu luarea interogatoriului”, Dreptul nr 5/2001.

6.2.23 Prin urmare, Colegiul Director consideră că în ceea ce privește întrebările formulate de către dna avocat D A B acestea au fost realizate în vederea îndeplinirii mandatului conferit de către clientul său, posibilitatea cenzurării acestor întrebări, în condițiile în care acestea nu erau în conformitate cu aspecte legale, revenind judecătorei care instrumenta cauza respectivă.

6.2.24 Opinie separată formulată de membrii Colegiului Director **Istvan Haller** și **Ioniță Gheorghe**

1. În spiritul art. 16 al O.G. 137/2000), republicată, care prevede: „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte” consider că excepția de necompetență nu are un fundament juridic. Această interpretare își are fundamentul și în prevederile **Convenției internaționale privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială**, în special art. 14, coroborate cu prevederile **Legii nr. 612 din 13 noiembrie 2002 pentru formularea unei declarații privind recunoașterea de către România a competenței Comitetului pentru Eliminarea Discriminării Rasiale, în conformitate cu art. 14 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, adoptată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite la New York la 21 decembrie 1965**, conform cărora Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este autoritatea care se pronunță asupra existenței sau inexistenței unei discriminări rasiale după epuizarea celorlalte căi de recurs interne.

Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială are următoarele prevederi relevante:

„Art. 5

În conformitate cu obligațiile fundamentale enunțate în articolul 2 al prezentei Convenții, statele părți se angajează să interzică și să elimine discriminarea rasială sub toate formele și să garanteze dreptul fiecăruia la egalitate în fața legii fără deosebire de rasă, culoare, origine națională sau etnică, în folosința drepturilor următoare:

a) dreptul la un tratament egal în fața tribunalelor și a oricărui alt organ de administrare a justiției;

b) dreptul la securitatea persoanei și la protecția statului împotriva violențelor sau maltratărilor, fie din partea funcționarilor guvernului, fie a oricărui individ, grup sau instituție;

c) drepturi politice, și anume dreptul de a participa la alegeri - de a vota și de a fi candidat - după sistemul sufragiului universal și egal, dreptul de a face parte din guvern, de a lua parte la conducerea treburilor publice, la orice nivel, și dreptul de acces, în condiții de egalitate, la funcții publice;

d) alte drepturi civile, în special:

i) dreptul de a circula liber și de a-și alege reședința în interiorul unui stat;

ii) dreptul de a părăsi orice țară, inclusiv pe a sa, și de a se întoarce în țara sa;

iii) dreptul la o cetățenie;

iv) dreptul de a se căsători și de a-și alege partenerul;

v) dreptul de proprietate al oricărei persoane, atât singură cât și în asociere;

vi) dreptul de moștenire;

vii) dreptul la libertate de gândire, conștiință și religie;

viii) dreptul la libertate de opinie și de exprimare;

ix) dreptul la libertate de întrunire și asociere pașnică;

- e) drepturi economice, sociale și culturale, în special:
- i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației sale, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;
 - ii) dreptul de a înființa sindicate și de a se afilia unor sindicate;
 - iii) dreptul la locuință;
 - iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale;
 - v) dreptul la educație și la pregătire profesională;
 - vi) dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale;
 - f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice, cum ar fi mijloace de transport, hoteluri, restaurante, cafenele, spectacole, parcuri.

Art 6

Statele părți vor asigura oricărei persoane supuse jurisdicției lor o protecție și o cale de recurs efective în fața tribunalelor naționale și a altor organe de stat competente, împotriva tuturor actelor de discriminare rasială care, contrar prezentei Convenții, ar viola drepturile sale individuale și libertățile sale fundamentale, precum și dreptul de a cere acestor tribunale satisfacție sau despăgubire dreaptă și adecvată pentru orice prejudiciu pe care l-ar putea suferi ca urmare a unei astfel de discriminări.

[...]

Art 8

1. Se constituie un Comitet pentru eliminarea discriminării rasiale (denumit în cele ce urmează Comitetul) compus din optsprezece experți cunoscuți pentru înalta lor moralitate și imparțialitate, care sunt aleși de către statele părți din rândul cetățenilor lor și care își exercită funcțiile cu titlu individual, ținându-se seama de o repartitie geografică echitabilă și de reprezentarea diferitelor forme de civilizație, precum și de principalele sisteme juridice.

2. Membrii Comitetului sunt aleși prin vot secret de pe o listă de candidați desemnați de statele părți. Fiecare stat parte poate să desemneze un candidat ales dintre cetățenii săi.

3. Prima alegere va avea loc la șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei Convenții. Cu cel puțin trei luni înainte de data fiecărei alegeri, Secretarul general al Națiunilor Unite trimite o scrisoare statelor părți pentru a le invita să-și prezinte candidaturile într-un termen de două luni. Secretarul general întocmește o listă, în ordine alfabetică, a tuturor candidaților astfel desemnați, indicând statele care i-au desemnat și o comunică statelor părți.

4. Membrii Comitetului sunt aleși în cursul unei reuniuni a statelor părți, convocată de Secretarul general la sediul Organizației Națiunilor Unite. La această reuniune, al cărei cvorum este de două treimi din statele părți, sunt aleși membri ai Comitetului candidații care obțin cel mai mare număr de voturi și majoritatea absolută a voturilor reprezentanților statelor părți prezente și votanți.

5. a) Membrii Comitetului sunt aleși pentru patru ani. Totuși, mandatul a nouă dintre membri desemnați la prima alegere va lua sfârșit după doi ani; imediat după prima alegere, numele acestor nouă membri vor fi trase la sorti de

către președintele Comitetului.

b) Pentru a ocupa locurile devenite vacante în mod fortuit statul parte al cărei expert a încetat să-și exercite funcțiile de membru al Comitetului va numi un alt expert dintre cetățenii săi, sub rezerva aprobării de către Comitet.

6. Statele părți iau în sarcina lor cheltuielile membrilor Comitetului pentru perioada în care aceștia își îndeplinesc funcțiile în Comitet.

[...]

Art. 14

1. Orice stat parte poate declara, în orice moment, că recunoaște Comitetului competența de a primi și examina comunicări emanând de la persoane sau grupuri de persoane ținând de jurisdicția sa care se plâng de a fi victime ale violării, de către acest stat parte, a vreunui dintre drepturile enunțate în prezenta Convenție. Comitetul nu primește nici o comunicare privind un stat parte care n-a făcut o astfel de declarație.

2. Orice stat parte care face o declarație în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol poate crea sau desemna un organism în cadrul ordinii sale juridice naționale cu competența de a primi și examina cererile emanând de la persoane sau grupuri de persoane ce tin de jurisdicția aceluși stat, care se plâng de a fi victime ale violării vreunui dintre drepturile enunțate în prezenta Convenție și care au epuizat celelalte căi de recurs locale disponibile.

3. Declarația făcută în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol și numele oricărui organism creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol sunt depuse de către statul parte interesat la Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, care comunică o copie de pe acestea celorlalte state părți. Declarația poate să fie retrasă în orice moment, printr-o notificare adresată Secretarului general, dar această retragere nu afectează comunicările cu care Comitetul este deja sesizat.

4. Organismul creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol va trebui să țină un registru de petiții, iar copii certificate conforme cu registrul vor fi depuse în fiecare an la Secretarul general pe căile corespunzătoare, fiind de la sine înțeles că conținutul acestor copii nu va fi divulgat publicului.

5. Dacă nu obține satisfacție de la organismul creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol, petiționarul are dreptul de a adresa, în următoarele șase luni, o comunicare în acest sens Comitetului.

6. a) Comitetul, cu titlu confidențial, aduce orice comunicare care îi este adresată la cunoștința statului parte despre care se pretinde că a violat vreuna din dispozițiile Convenției, dar identitatea persoanei sau grupurilor de persoane interesate nu poate fi dezvăluită fără consimțământul expres al acelei persoane sau al acelor grupuri de persoane. Comitetul nu primește comunicări anonime.

b) În următoarele trei luni, statul în cauză prezintă în scris Comitetului explicații sau declarații elucidând problema și indicând, dacă este cazul, măsurile pe care eventual a putut să le ia pentru remedierea situației.

7. a) Comitetul examinează comunicările ținând seama de toate informațiile care îi sunt prezentate de către statul parte interesat și de către petiționar. Comitetul nu va examina nici o comunicare a unui petiționar fără a se fi asigurat

că acesta a epuizat toate căile interne disponibile. Totuși, această regulă nu se aplică dacă procedurile de recurs depășesc termene raționale.

b) Comitetul adresează sugestiile și recomandările sale eventuale statului parte interesat și petiționarului.

8. Comitetul include în raportul său anual un rezumat al acestor comunicări și, dacă este cazul, un rezumat al explicațiilor și declarațiilor statelor părți interesate, precum și al propriilor sale sugestii și recomandări.

9. Comitetul nu are competență să exercite funcțiile prevăzute în prezentul articol decât dacă cel puțin zece state părți la Convenție sunt legate prin declarații făcute în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol.”

Legea nr. 612 din 13 noiembrie 2002 pentru formularea unei declarații privind recunoașterea de către România a competenței Comitetului pentru Eliminarea Discriminării Rasiale, în conformitate cu art. 14 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, adoptată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite la New York la 21 decembrie 1965, prevede la articolul unic, alin (3):

„Organismul competent sa primească și sa examineze plângeri (comunicări) pe plan intern în România, în conformitate cu art. 14 paragraful 2 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, este Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, înființat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2001.”

Consider că dacă în situația discriminării rasiale Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării are obligația de a examina cereri îndreptate împotriva activității judecătorilor, are această obligație și în situația discriminării pe bază de orientare sexual.

2. Constat că, în conformitate cu **Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate sancționa o eventuală faptă de discriminare produsă prin efectul unei hotărâri judecătorești, nici nu poate oferi remedii pentru astfel de fapte, petentul având posibilitatea de a se adresa Curții Europene a Drepturilor Omului.

3. Competența CNCD-ului în acest caz, prin urmare, este de a primi și a examina cererea.

4. Ca urmare a acestei examinări, se poate constata că judecătoarea Iuliana Moldovan a permis formularea unor întrebări către petent cu privire la orientarea lui sexuală.

Întrucât întrebările au fost adresate petentului în public (în fața a cel puțin o persoană în afară de judecătoare și petent), se constată încălcarea dreptului la demnitate personală, asigurată de art. 15 al **O.G. 137/2000**, republicată: „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității sau

crearea unei atmosfere intimidante, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acesteia/acestui la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau categorie defavorizată, ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia/acesteia”.

Astfel de întrebări nu-și aveau rostul dacă nu ar fi avut relevanță pentru soluționarea cauzei de către judecătore. Prin urmare, se poate constata că petentului i s-a încălcat și dreptul la o judecată echitabilă, datorită orientării sale sexuale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu 6 voturi pentru și 2 împotriva** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. în privința plângerii formulate împotriva dnei judecător I. M
faptele sesizate exced competențelor prevăzute de Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2 în privința plângerii formulate împotriva dnei avocat D A B
faptele prezentate nu constituie acte de discriminare conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

3. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

4. clasarea dosarului

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Președinte

COMȘA CORINA NICOLETA - Membru

ISTVAN HALLER – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONITĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Data redactării 25.06.2008

Noiă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

